

## Μανιάτικος Ρωμιοκομμός

Πένθιμος ο ήχος της καμπάνας, τρισύλλαβος ο αναστεναγμός  
εφτάψυχος της Τραμουντάνας στο Ματαπά ξεσπάει ο στεναγμός..!

Χτυπιέται η θάλασσα στα βράχια, πόνος το κύμα, δάκρυ ο αφρός  
έπεσαν σε κατάθλιψη τα στάχρα, ο ουρανός δεν είναι αλαφρός..!

Ο ψίθυρος του θανάτου ξεροβόρι και λίβας που καίει τα σωθικά  
η ανάσα κι αν βγαίνει με το ζόρι, τον πόνο της τον λέει ωδικά..!

Προμήνυμα κι άσχημο χαμπέρι φέρνουνε τα ζώα και πουλιά  
με της προαίσθησης τ' αγέρι μέσα από την αναδουλειά

το νεκροπούλι χουχουλιέται, θρηνεί τη νύχτα στον κορφιά  
και το σκυλί που αρουλιέται, κάθεται στου πόνου τα καρφιά!

"Πάνω στο κεφάλι σας να στρέξει" τα καταριέται η γειτονιά  
κ' η σκέψη όλων έχει τρέξει, ποιος άμοιρος αφήκε το ντουλιά..!

Το είδε στα χαρτιά η χαρτορίχτρα, το είπε στο φλιτζάνι η φλιτζανού  
η έκπληξη έβγαλε σφυρίχτρα, ολοφάνερος ο θάνατος στο νου..!

Η θλίψη είναι ολάκερη στο πόδι σ' ένα πικρό, νεκροσυμπεθεριό  
η ευτυχία κάπου έχασε το ρόδι, η δυστυχία κάνει σαν θεριό!

" Αδέρφι! " αν πρόκειται για άντρα, παίρνει τη λέξη η ηχώ  
χτυπάει το κεφάλι της στη μάντρα, το μυαλό, είναι απίστευτα ρηχό..!

Το "μάζεμα" σωστή τελετουργία, τα πρόσωπα ματώνει ο καημός  
οι σαβανώτριες σε λειτουργία, στα στήθη τους ξεσπάει ο θυμός!

Όταν σωθεί το λάδι στο καντήλι, σβήνει του ανθρώπου η πνοή  
άσπρο στο πρόσωπο μαντήλι, απρόσωπη στον Άδη η ζωή..!

Φοράει τα νεκρικά του ο καημένος, τα χέρια του σταυρώνει η προσευχή  
αιχμάλωτος στην κάσα του δεμένος, τα πόδια του δεμένα προσοχή..!

Αγαλμα ενώπιον της κρίσης, κίτρινος απ' το φόβο σαν κερι  
χωρίς πια μέσον και διακρίσεις τη θεία δίκη, κρύος, καρτερεί..!

Σαν της ζωής σιγήσει το ρολόι κ' οι δείχτες σταματήσουν το χορό  
η κορυφαία μονωδός το μοιρολόι αρχίζει με την άψυχη σορό..

Αρχειοφύλακας διαδικασίας, με κίνηση μαζί και με ρυθμό  
σκηνές σκληρής δοκιμασίας, που δεν κρατά η μνήμη αριθμό..!

Χορός από αρχαία τραγωδία της μοίρας του ανθρώπου της κοινής  
στα μαύρα ντυμένη η θρηνωδία, η τελευταία πράξη επί σκηνής!

Θρηνωδοί στο "κάθισμα" διαλόγου, με το νεκρό ευθύς συνομιλούν  
και στη σιωπή του, άνευ λόγου, για τη ζωή του πάλι του μιλούν!

Φοράνε τη στάχτη προσωπείο, η θλίψη στο χρώμα της θανάς  
δακρύζουν κ' οι πέτρες στο τοπίο, άκλαυτος δεν έφυγε κανείς..!

Ο σιωπηλός ο θάνατος στη Μάνη, κακός, ντροπή και προσβολή  
φευ! σαν να προσκύνησε φιρμάνι και πότισε τον τόπο με χολή!

Μες από τα βάθη ξεφουτρώνει μανιάτικος παλιός ρωμιοκομμός  
βάλσαμο το άσμα που λυτρώνει, έτοιμος για τη θυσία ο βωμός!

Πένθιμα τραγουδούν οι αμαζόνες, περήφανες μ' ολόρθιο το κορμί  
το έθιμο περνάει στους αιώνες χωρίς άλλη αιτία κι αφορμή!

Ήλιο με ήλιο η χορωδία, τη νύχτα πέφτει σε σιωπή  
βουβή ξαγρυπνά η κουστωδία, θάνατος ο ύπνος και ντροπή..!

Παράσταση στο θέατρο του χάρου, με βάρκα το φέρετρο εμπρός  
ο πύργος στη διάσταση του φάρου φέγγει να ταξιδέψει ο νεκρός  
χωρίς αποσκευές και με λουκέτα, τα μάτια και τα χείλη του κλειστά  
μόνο ανθοδέσμες και μπουκέτα, εξαπτέρυγα-στεφάνια ανθιστά..!

Σενάριο γραμμένο με το δάκρυ, θρήνος, κλαυθμός και οδυρμός  
δεν έχει αρχή μήτε και άκρη, σκοντάφτει στο νου ο συνειρμός..!

Ο πόνος σπάει το κρανίο, η απόγνωση τραβάει τα μαλλιά  
η επανάληψη στο ίδιο το θρανίο, απαγγέλει άσματα παλιά..!

Σπαράζουν οι καρδιές όλο το βράδυ, φαρμάκι ο καφές παρηγοριάς  
οι ψυχές πανηγυρίζουνε στον Άδη, τα διάσελα σκουπίζει ο βοριάς  
για το στερνό και άχαρο ταξίδι στο υπερπέραν ενός άλλου ουρανού  
το διαστημόπλοιο από σανίδι, η ταχύτητα πιο γρήγορη του νου!

Δάκρυα, κλάματα και όρκοι, θολώνει και σαλεύει το μυαλό  
με σπάσιμο διώχνουνε το ξόρκι για κατευόδιο με ήρεμο γιαλό! "

Η μεσολάβηση ντυμένη με τα ράσα, η ακολουθία.. " μακαρία η οδός.."  
εικόνα που κόβει την ανάσα, "αιωνία η μνήμη" η επωδός..

Ο επικήδειος πάντοτε σπουδαίος, θρήνος ο τελευταίος ασπασμός  
ο αποχωρισμός με σέβας και με δέος, στον τάφο κραυγές και χαλασμός!

Όταν το χώμα δεν τους φτάνει για να σκεπάσουν τότε το νεκρό  
με πέτρες τον θάβουνε στη Μάνη και με το δάκρυ πάνω του πικρό!

Μια χούφτα χώμα, λίγο λάδι, είναι ο στερνός χαιρετισμός  
κραυγές που φτάνουν ως τον Άδη, μάταιος ο προσηλυτισμός..!

Γη κι ουρανός αθόρυβα μοιράζουν την ύλη και το πνεύμα φιλικά  
τη φύση καθόλου δεν πειράζουν, ο καθένας τα δικά του υλικά!

Το σώμα, κάτω, ένα με το χώμα, ένα με το πνεύμα, πάνω, η ψυχή  
η άλλη η ζωή με άλλο χρώμα, με άλλη όψη, φύση και πτυχή!

Η γη υποδέχεται τη σάρκα μ' ελαφρύ το χώμα σε τόπο χλοερό  
η ψυχή δίχως όνομα στη βάρκα στο γαλάζιο σ' ένα ταξίδι γοερό

πλανάται στο άπειρο που πάει, που τέλος δεν έχει και αρχή  
εκεί που ο χρόνος δε μετράει και έχει μονάχα μία εποχή!

“ Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία ”, κάνει η ζωή ευθύς μεταβολή  
η σκέψη τρέχει στα ευκατρία, στα “πρέπει”, χωρίς αναβολή!

Έτοιμο η συμπόνια το δείπνο, “παρηγοριά” ζεστή οι συγγενείς  
κάνουν παράκληση στον ύπνο, μην ξαγρυπνήσει πια κανείς!

Η πρόληψη σκεπάζει τον καθρέφτη μη βλέπει η θλίψη στο γυαλί  
το χάρο τον άχαρο, τον κλέφτη, αλίμονο, ουαί και τρεις αλί!

Μαύρη κορδέλα στο τραπέζι, μαυρίλα και κατήφεια πολλή  
έπαψε ο φωνόγραφος να παίζει, ξεχείλισε από πίκρα η χολή..!

Στα μαύρα μέχρι μέσα η χηρεία, μακριά από γιορτή κι από χαρά  
σε ισόβια η λύπη ομηρία, στον τοίχο το κεφάλι της βαρά..!

Τ’ αρσενικό, αξύριστο, το φύλο, ένδειξη τα γένια πως πενθεί  
το πένθος αποχάνωσε το σκύλο, χαμόγελο σε γλάστρα δεν ανθεί..!

Κρύα σιωπή παγώνει το λιβάδι, βουλώνει τα τροκάνια ο βοσκός  
αθόρυβα βοσκάει το κοπάδι, με δάκρυα γιομάτος ο ασκός..!

Τα αρχικά με πένθος στη βεράντα, το στάρι βράζει στη γωνιά  
η μνήμη ετοιμάζει τα “σαράντα” μ’ αγάπη και ψυχοπονιά..!

Έρχεται σκυφτή η στενοχώρια, ανάβει το καντήλι στη σιωπή  
κόλλυβα μοιράζει για συχώρια, σε λύπη παλιά και σε νωπή!

Με το μακάβριο “ενθάδε κείται”, συχώρεση ζητάει κι ο εχθρός  
δεν πρέπει κανείς να εκδικείται, “ο χρόνος, ο καλύτερος γιατρός!”

Η εκδίκηση συχνά δεν παραιτείται, δεν καταθέτει τα όπλα δυστυχώς  
η συγγνώμη, αυτή που απαιτείται, ο εγωισμός δεν την αφήνει ατυχώς!..

“Υπέρ πίστεως και πατρίδος” μόνο στους πεσόντες η τιμή ’ναι γενική  
σ’ επώνυμους κι ανώνυμους στο χρόνο, η μνήμη αιωνία και εθνική!

Ηρώα, προτομές και ανδριάντες, η Ιστορία μένει ζωντανή  
στα πρόσωπα υποκλίνονται οι πάντες, που είπανε, τη Νίκη ή τη θανά!

Η επέτειος κλίνοντας το γόνυ, η απόδοση τιμών την οδηγεί  
σε στάση προσοχής όταν ζυγώνει με σεβασμό, “ενός λεπτού σιγή!”

Τα σπήλαια του Δυρού πύλη του Άδη, τους θνητούς ο βαρκάρης ξεναγεί  
σταλακτίτες τα δάκρυα το βράδυ, στη γη σταλαγμίτες την αυγή!

Πέτρες τα ύστατα “αντίο”, χωρίς αχνάρι ο γυρισμός  
η Πυθία το νεκρομαντείο, “ήξεις αφήξεις ου, είν’ ο χρησμός..!

Ο “ασφάλιος” Ποσειδώνας διαφεντεύει, υποχθόνιος ο κέρβερους εδώ  
παραμονεύει και μαντεύει, δεν έχει στο έργο του φειδώ..!

Αχίλλειος του Ταίναρου η φτέρνα, αθάνατος δεν έμεινε κανείς  
γιομάτη με αίματα η στέρνα μίας φυλής μεγάλης κ’ ικανής

καθώς οι ήρωες δεν πάνε στον Άδη χωρίς να ματωθούν

**ζούνε γι' αυτό που αγαπάνε, σκοτώνονται για κείνο που ποθούν!**

**Μύθοι και θρύλοι εκθεμάτων του πάνου κόσμου αναφορές  
ο ναός των αγίων Ασωμάτων χτίστηκε με τέτοιες προσφορές!**

**Το νέο, πάνω στο αρχαίο, στο μύθο, το ιστορικό  
δεν είναι τίποτα τυχαίο σ' αυτό το οδοιπορικό..!**

**Τα έθιμα πηγαινούν με τα ήθη παράδοση και παραλαβή  
τα ίδια πάντα και συνήθη της ιστορίας γίνονται λαβή!**

**Κόλαση και παράδεισος αντάμα, ο χωρισμός μυστήριο φοβερό  
η κωμωδία απέναντι στο δράμα, τα αντίθετα κρατάνε σταθερό**

**το σύμπαν σε λεπτή ισορροπία, η γέννηση κι ο θάνατος μαζί  
το τέλος κ' η αρχή νοοτροπία, ό,τι γεννιέται αιώνια δε ζει..!**

**Της ζωής σαν κόβεται το νήμα, η πλάκα βαριά και παγερή  
ένα λουλούδι πάνω απ' το μνήμα, αρκεί ένας σταυρός κ' ένα κερί..**

**Μπρος στην ανθρώπινη τη μοίρα, η πίστη κιβωτός για τον πιστό  
και Αραράτ μες την πλημμύρα, ο Γολγοθάς, ο Σταυρός με το Χριστό!**